

РЕШЕНИЕ

№ 1663

гр. Варна, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20223100501535 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по въззивна жалба вх. № 16995/14.07.2022 г. депозирана от Н. Р. В., чрез адв. Н. И., срещу Решение № 44/24.03.2022 г., постановено по гр. д. № 1004/2021 г. по описа на ВРС, с което е отхвърлен предявения от Н. Р. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, *** срещу И. Р. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г.“ *** иск с правно основание чл. 132, ал. 1, т. 1 и т. 2 от СК за лишаване от родителски права по отношение на детето Р. И.ов М., с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, като неоснователен и недоказан.

Жалбоподателката счита обжалваното решение за неправилно, поради нарушение на материалния и процесуалния закон, и необоснованост.

Счита, че съдът неправилно е ценил приетите по делото писмени и гласни доказателства, а мотивите, досежно неоснователността на иска са необосновани и неподкрепени от събраните по делото доказателства.

Съдът не е отчел, че ответникът сам се е поставил в положение да не полага грижи за детето.

Неправилно и необосновано е достигнал до извода, че нито една от двете хипотези на чл. 132, ал. 1 от СК не е налице.

Твърди, че обстоятелството, че бащата изтърпява наказание лишаване от свобода за извършено от него тежко умишлено престъпление не е в интерес на детето.

Излага, че контактите на детето с ответника са възпрепятствани от неговото поведение и действия.

Съдът не е кредитирал показанията на свидетелите, водени от ищцата, в частта относно отношенията между страните. Не е съобразил и даденото от ответника съгласие да му се отнемат родителските права. Не е отчел и кредитирал и посоченото в социалния доклад, а именно, че ответникът трайно е абдикирал от задълженията си като родител.

Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се уважи предявения иск. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна И. Р. М., в който е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба. Моли за потвърждаване на обжалваното решение.

ДСП-Д. не изпраща писмен отговор. С писмена молба вх.д. № 21859/23.09.2022г. ДСП-Д., чрез директора Велина Андреева Николова счита, че съдът следва да постанови решение, което ще бъде в интерес на детето, поддържайки становището си, изразено в доклада от 03.02.2022г. по първоинстанционното дело.

В с.з. на 25.10.2022г. ВОП, чрез прокурор Милен Ставрев, считайки въззивната жалба за неоснователна, се моли да бъде оставено в сила обжалваното решение. Първоинстанционният съд се е мотивирал добре ,защо не е уважил иска.

За да се произнесе ВОС съобрази следното:

В исковата си молба Н. Р. В., като майка и законен представител на детето Р. И.ов М., р. 08.02.2017г., чрез адв. Н.И. е предявила срещу И. Р. М. иск с правно основание чл. 132, ал. 1, т. 1 и т. 2 СК за лишаване на ответника от родителски права по отношение на детето Р. И.ов М..

Излага, че с ответника съжителствали на съпружески начала от началото на 2014г. до 16.11.2017г. По време на съвместното им съжителство ответникът преживял злополука. Тя полагала грижите за него. Заживели на квартира в гр. Д.. Съжителството започнало да става нетърпимо. Той започнал да ходи по игрални зали, да употребява алкохол и други забранени вещества. След това я тормозел, забравяйки всичко което прави за него и издръжката на домакинството. През 2016г. забременяла. И. решил да започне работа в строителството. Многократно й нанасял побои докато е бременна. Баба й и дядо й, които живеели в близост идвали и я прибирали при тях. Тя обаче много искала детето й да има баща и се връщала отново при него, с надеждата, че ще се промени. Когато наближило времето да роди се преместили в гр. В.Д., защото И. дължал пари на много лица, като живели в предоставена им къща, където плащали само консумативите. И. получавал пенсия и работел. На 08.02.2017г. се родил синът им Р.. Един ден, когато детето било на 9 месеца, И. се прибрал към 2.00ч. през нощта в неадекватно състояние, като носел в ръката си пистолет. Блъскал по вратата и й нанасял обиди. Детето осе събудило и заплакало. Той се приближил, взел детето на ръце и поставил пистолета в ръчичката му. Казал, че трябва да свиква, защото като порасне ще го направи сводник, дилър и т.н. Когато посегнала да вземе пистолета, И. я ударил с пистолета по главата и й нанесъл побой с краката, докато държи детето в ръце. Оставил детето и продължил да я бие. Позвънила на баба си и дядо си и чичо си да дойдат и я отведат от този дом. Обадила се и в полицията, но не казала за пистолета. По-късно разбрала, че същата вечер е извършено убийство, на което И. е бил съучастник.

Било повдигнато обвинение на И., затова, че на 16.11.2017г. в с. Войводино, в

съучастие с друго лице, като съизвършител и трето лице, като подбудител и помагач, отнел чужди движими вещи от владението на Недко Господинов Великов, като употребил за това сила и грабежът е придружен с убийството на Недко Господинов Великов. Бил осъден по НОХД № 1462/2018г. на ВОС на лишаване от свобода за срок от тринадесет години и три месеца, като първоначално е следвало да изтърпи при първоначален „строг“ режим, В момента той изтърпява наказанието в ОЗ-Варна.

Когато детето навършило една година, тя се запознала с М.Т. и заживяла съвместно с него. Той полагал грижите за нея и детето Р. вече повече от три години. Създал силна връзка с детето. То се обръща към него с „татко“.

Сочи, че не иска детето ѝ да тръгне по пътя на И.. Със съпруга ѝ полагат усилие да му създадат добро бъдеще и да върви в правилния път, като му дадат всичко най-добро, което заслужава едно дете.

През 2018г. подала искова молба с правно осн. чл. 127, ал. 2 от СК, като било образувано гр.д. № 34/2018г. на ДРС, по което с И. М. постигнали споразумение, обективизирано в определение , влязло в сила на 14.05.2018г. Родителските права по отношение на детето Р. са ѝ били предоставени на нея, бащата е бил осъден да заплаща месечна издръжка за детето в размер на 127.50лв., с падеж до пето число на месеца, за който се дължи, считано от 08.01.2018г.

И. М. не изплащал издръжка за детето. Образува в СИС при ДРС изп.д. № 7077/2020г., но до момента няма постъпили суми. Образувано е и НОХД № 10/2022г. на ДРС, по депозираната жалба срещу И. М. за неплащане на определената от съда издръжка за детето Р., разглеждането на което е насрочено за 15.03.2022г.

Считайки, че е налице тежък случай на поведение на бащата И. М. по отношение на детето Р., застрашаващо личността, здравето, възпитанието и имуществото на детето. Освен това родителят не полага грижи за детето и не дава издръжка за него.

Моли се да бъде лишен бащата И. М. от родителски права по отношение на детето Р. И.ов М. на осн. чл. 132, ал. 1, т. 1 от СК, евентуално на осн. чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК. Моли се да не бъдат определяни мерки за лични отношения на ответника с детето, а ако бъдат определени, те да бъдат в присъствието на социален работник.

В срока по чл. 131 от ГПК писмен отговор от И. Р. М. не е постъпил.

В редовно проведеното пред ДРС о.с.з. на 14.03.2022г., ответникът оспорва наведените от ищцата твърдения и показанията на разпитаните свидетели относно употребата на наркотици и това, че е давал на сина им пистолет, но изслушан на осн. чл. 59, ал. 9 от СК заявява съгласието си да бъде лишен от родителски права. Не може да полага грижи за детето. Признава, че не дава издръжка, с обяснението, че е в затвора. Там полага доброволен труд. Получава социална пенсия в размер на 143.00лв., от която му удържат разходите по хделата, които Н. В. е завела срещу него. Няма от къде да вземе пари. Смята, че тя отчуждава детето. Когато ѝ се обади, нейната всяка втора дума е „Откажи се от детето“. Той реагира нервно, като ѝ казва обидни думи. Тя затваря и си сменя номера на телефона.

Сочи, че търпи наказание „лишаване от свобода“ по присъда за убийство , която е за 18 години. В момента на изслушването тече 5-тата година.

Пред ВОС, в о.с.з. на 25.10.2022г. моли да бъде уважена жалбата. Не участва в отглеждането и възпитанието на детето. Когато е влязъл в затвора детето Р. е било на 8 месеца. То не го е виждало и не го познава. Смята, че не е добре детето да бъде водено в затвора на свиждане. В затвора работи като хигиенист в цех „Профили“. Работи за намаляване на присъдата на доброволни начала и не получава заплата. Има определен щат за работа на заплата, но е зает и не може да се вмести в него. Работейки, дори и без да получава заплата, може да скъси престоя си в затвора наполовина. Ако работи, би излязъл от затвора след 3 години и 7 месеца. Признава, че получава социална пенсия, но оттам му правят удържки за разноски по запорите по водените дела.

ДСП-Д. не изпраща представител.

ВРП, чрез прокурор Ж. К. смята, че исквете са неоснователни.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори и се установява от представеното удостоверение за раждане на детето Р. И.ов М. ЕГН: *****, че негови родители са страните по делото Н. Р. Б. /В./ ЕГН ***** и И. Р. М. ЕГН *****.

Със споразумение, обективизирано в протокол от о.с.з. на 04.05.2018г. по гр.д. № 34/2018г. на ДРС, родителските права по отношение на детето Р. И.ов М. ЕГН ***** са предоставени на неговата майка Н. Р. Б.; Местоживеенето на детето е определено при неговата майка; На бащата И. Р. М. е определен режим на лични отношения с детето Р., както следва: всяка втора и четвърта събота от месеца от 10.00ч. до 12.00ч. на обществено място и в присъствието на майката, а след навършване на пет годишна възраст на детето- всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10.00ч. в събота до 18.00ч. в неделя с преспиване, както и 20 дни през лятото, когато майката не ползва годишен отпуск; Бащата И. Р. М. ще заплаща месечна издръжка за детето Р. И.ов М., чрез неговата майка и законен представител Н. Р. Б. в размер на 127.50лв., считано от 08.01.2018г.

Видно от представените съдебни решения на ВАпС и ВКС, И. Р. М. е осъден на осн. чл. 199, ал. 2, т. 2, вр. чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ от 13г. и 3м. при първоначален строг режим. , като на от ГПи ад LUIq

От медицинско удостоверение № 1170/2017г., изд. от МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД се установява, че е била освидетелствата Н. Р. Б., която е била с травматичен оток и разкъсно контузна рана по окосмената част на главата, като по предварителните данни на 17.11.2021г. към 2.00ч. в дома ѝ в гр. В.Д. е била ударена с пистолет по главата от мъжа, с когото живее на съпругески начала. В заключение съдебният медик е посочил, че травматичните увреждания биха могли да бъдат получени по указаните време и начин.

С напомнително писмо Н. Р. Б. е поискала от И. Р. М. да заплати издръжка за периода от 08.01.2018г. до 06.06.2018г. за детето Р. И.ов М. в размер на 765.00лв., като е посочила банкова сметка. От извлечение от банковата ѝ сметка се установява, че сума за издръжка не е постъпвала от 09.01.2018г. до 01.12.2021г.

От служебна бележка изх. № 137/21.07.2021г. е видно, че Р. И.ов М. посещава детска градина „Незабравка“, -гр. Д., която посещава редовно в Първа Б група.

От удостоверение № 202108-01/02.08.2021г., изд. от осигурителя „Фикс Сървис 72 България“ ЕООД е видно, че Н. Р. В. работи и е получила средно месечно брутно възнаграждение от 211.98лв. за периода 06-2021-07.2021г.

Според удостоверение за сключен граждански брак Н. Р. Б. и М.Т. В. са сключили граждански брак на 06.03.2020г.

С договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 193, т. 1, рег. № 1348, д. № 155/07.03.2016г. М.Т. В. е закупил апартамент № 3, в гр. Д., кв. П., ул. „Б.“, бл. 12, с площ от 53.70кв.м.

ДСП-Д., чрез и.д. директора Т.Х.Б. е представила социален доклад, в който е посочено, че при извършеното хосоциално проучване се констатира, че биологичният баща на Р. трайно е абдикирал от задълженията си като родител. Това е довело до искане на майката на детето за лишаване от родителски права. Майката Н. В. е осигурила много добра социално-икономическа среда, непрекъсната грижа и внимание, като задоволява всичките му потребности.

Пред ДРС са изслушани показанията на водените от ищцата свидетели: Л.Й. М.а –без родство и дела със страните и Д.Д.К.-вуйчо на ищцата, чиито показания се ценат от съда с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК.

Св. М.а поддържа, че познава Н. и И.. Живеели в гр. В.Д.. Една вечер през 2017г. Н. ѝ звъннала по телефона плачейки, като искала да дойде и да я прибере, като ѝ разказала, че се скарали с И. и я набил, като дал оръжие в ръцете на детето. Свидетелката била на работа и не можела да отиде да я вземе, но се обадила на баба ѝ и дядо ѝ. Сега Н. отглежда детето. Работи по два часа на ден, когато детето е на детска градина, а в останалото време го гледа. И. нито полага грижи за сина си, нито дава издръжка. С Н. са съученички от училище. Виждала е детето в присъствието на баща му, когато било малко. Тогава И. се държал нормално. Не е виждала И. да наранява детето. Не е виждала и не знае къде е И.. Доста често викала Н. да дава показания след инцидента. Сега Н. живее с мъж, с когото има връзка от 4-5 години в „П.“. Детето е в добри отношения с мъжа ѝ и е много привързано към него. Вика му „татко“. Докато И. бил с Н. имал зависимост към хазарта и бил задлъжнял. Лихвари го търсели.

Св. К. сочи, че докато живеел съвместно Н. и И., той бил в чужбина. От родителите си чувал, че не се разбират. И. я биел и тормозел. Злоупотребявал с алкохол. Всяка сутрин рано го виждал на центъра с бира в ръка. Не носел пари вкъщи. Н.то постоянно искала пари от майка му. Когато се върнал в страната детето било вече родено на 08.02.2017г. Живеели близо до тях в гр. Д.. По време на инцидента през ноември-декември 2017г. живели във В.Д. откакто И. пострадал с ръцете, когато го ударил ток и изгорял. В деня на инцидента със зет си /съпруг на средната му сестра/ отишли във В.Д.. Н. била с кръв по главата. Обяснила, че И. дал пистолет в ръцете на детето, което било на 9-10 месеца и започнал скандала. Като погледнал главата на Н. видял, че има отпечатък от пистолет и тогава разбрал, че И. я е

ударил с пистолет по главата. Тогава завели Н. на лекар в гр. Варна. Прибрали се в Д. и я оставили с майка му да даде показания в полицията. От 2017г. до момента И. е в затвора. Не плаща издръжка и не полага никакви грижи за сина си. За него се грижи майката и работи. От 6-7 години тая живее с друго момче. Детето не познава баща си и не говори за него. Него детето познава като свой баща. Той се грижи за него, като за собствено дете. Детето не е лишено от нищо.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

С исковата си молба Н. Р. В. е предявила в условията на евентуалност иск с правно осн. чл. 132, ал. 1, т. 1 от СК и иск с правно осн. чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК.

За да е основателен искът по чл. 132, ал. 1, т. 1 от СК, ищцата следва да установи кумулативно изброените предпоставки за това: 1. поведение на родителя /действие или бездействие/; 2. Създадена опасност за личността, здравето, възпитанието и имуществото на детето; 3. Причинно-следствена връзка между поведението и опасността; 4. Вина на родителя; 5. Случаят да е особено тежък.

В исковата си молба, ищцата се е позовала на инцидента от 16-ти срещу 17-ти ноември 2017г., с твърдения, че когато И. М. се прибрал вкъщи, поставил в ръцете на детето Р. пистолет, с думите, че като порасне ще го направи наркопласьор, сводник и т.н. Тези нейни твърдения остават недоказани. Никой от водените от нея и разпитани свидетели няма преки впечатления от случилото се тогава, а възпроизвеждат споделеното от нея с тях двамата. Свидетелстват, че по време на съвместния си живот знаят, че често Н. и И. имали неразбирателства, че на 17.11.2017г. била разстроена, но не твърдят да са присъствали на лошо отношение на бащата към сина му, дори напротив. Св. М.а сочи, че тогава бащата се е отнасял нормално с детето си и не е виждала да го наранява, а св. К. заявява: „И. се отнасяше добре с детето“. Не се установява укоримо поведение на И. М. към момчето до 9-месечната му възраст. След това е влязъл в затвора и до ден днешен изтърпява наказание „лишаване от свобода“. Детето Р. не го познава, не го възприема като свой баща. Това е така, понеже изтърпява наказание в затвора и не е водено от майка си там на свиждане. Бащата сам е посочил пред съда, че не е в интерес на момчето да го посещава в затвора. Не разговарят двамата по телефона, не общува по друг начин с него. При това положение няма как да се приеме, че може да влияе на възпитанието на детето и формиране на мирогледа му, с оглед примера, който може да му даде, предвид тежкото престъпление което е извършил и наказанието, което изтърпява към момента.

Първият предявен иск се явява неоснователен. Следва да бъде отхвърлен. Първоинстанционното решение в тази част следва да бъде потвърдено.

Преценката на искането за лишаване от родителски права, като основателно, предвид разпоредбата на чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК, предполага правния извод на съда за наличие на две предпоставки при условията на едновременност: 1. виновно бездействие от страна на родителя-неполагане на грижи за детето и неизпълнение на задължението да дава издръжка и 2. това цялостно неизпълнение да е трайно.

По отношение установяването на първата предпоставка, съдът е изслушал двама свидетели, водени от Н. Р. В.. Св. М.а няма впечатления за това И. М. грижил ли се е за детето, докато е било малко-до 17.11.2017г. Св. К. твърди, че той не се е грижел за детето в този период от време, защото го е виждал постоянно с бира в ръка, но това са само негови предположения. Поддържал е, че не е носел пари в къщи, защото не се прибирал и Н.то постоянно искала пари от майка му. Това отново е негово умозаключение, вярно, базирано на станалите му известни последици-искани от Н. пари от баба й. По-важното е, че неговите изводи остават изолирани, неподкрепени от други събрани по делото доказателства. Не следва да бъдат ценени от съда, предвид нормата на чл. 172 от ГПК.

След 17.11.2017г. И. Р. М. не е могъл да полага грижи за детето си, нонеже е бил задържан и до момента изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-Варна. Това обаче, не следва да бъде прието за обективна невъзможност да се грижи за момчето. Той сам

се е поставил в това положение, извършвайки тежко престъпление, за което е наказан, като излежава присъда.

Могъл ли е да дава издръжка на детето си Р. и давал ли е такава?

Съгласно т. 10 от ППВС № 5/16.11.1970г. в възможността на лицето, което изтърпява наказание лишаване от свобода, да дава издръжка се определя в съответствие с възнаграждението, което получава съгласно чл. 25 от Закона за изпълнение на наказанията /ЗИН/, и с другите му доходи и имущества, ако има такива. ЗИН е отменен със Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, обн. ДВ бр. 25/03.04.2009г., в сила от 01.06.2009г. Текстът на чл. 78 от ЗИНЗС е идентичен по същността си с текста на чл. 25 от ЗИН, що се отнася до това, че за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното и на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка.

От изявлението на Д. М. става ясно, че в затвора полага доброволен труд, като хигиенист, за което не получава възнаграждение, но се зачита за труд, който е от значение за съкращаване на престоя му в затвора при изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Това означава, че трудово възнаграждение, от което да е възможно да плаща издръжка за детето или му правят удържки не получава. Интерес представлява това, лишеният от свобода има ли други доходи.

Видно от твърденията на Н. В. в исковата молба и показанията на св. К., И. М. още преди да се установи семейството във В.Д. претърпял инцидент с токов удар, при което са пострадали ръцете му от изгаряне. Явно това е довело до отпускането му на социална пенсия за инвалидност. В изявлението по първоинстанционното и въззивното дело ответникът, настоящ въззиваем изтъква факта, че получава социална пенсия, но му правят удържки по водените срещу него от Н. В. дела.

Съгласно чл. 90а от КСО в действащата към момента редакция, право на социална пенсия за инвалидност имат лицата, навършили 16-годишна възраст, с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане повече от 71 на сто, на които не е отпусната друга пенсия, включително от друга държава, като размерът на социалната пенсия за инвалидност се определя в процент от социалната пенсия за старост, както следва:

1. за лица с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане 100 на сто с определена чужда помощ – 160 на сто;

2. за лица с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане от 91 на сто до 100 на сто – 140 на сто.

3. за лица с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане от 71 на сто до 90 на сто – 130 на сто.

Приемайки, че И. М. има трайно намалена работоспособност от поне 71 до 90%, за да получава социална пенсия, защото не се събраха данни за по-висок процент, то следва да се има предвид това, че за минал период, считано от 01.01.2019г. при степен на увреждане от 71 до 90% социалната пенсия се равнява на 110% от социалната пенсия за старост; от 16.09.2021г.-120% от социалната пенсия за старост; а от 01.04.2022г.-130% от социалната пенсия за старост, както и след 01.07.2022г.-130% от социалната пенсия за старост.

Съгласно чл. 89а от КСО размерът на социалната пенсия за старост, както и

условията за нейното получаване, се определят от Министерския съвет по предложение на Министерството на труда и социалната политика и Националния осигурителен институт. Поне веднъж годишно с ПМС се обнародва новият размер на социалната пенсия за старост, както следва: с ПМС № 106/22.06.2017г. тя е определена в размер на 120.98лв., с ПМС № 106/22.06.2018г.- на 125.58лв., ПМС № 136/06.06.2019г.- на 132.74лв., ПМС 107/28.05.2020г.- на 141.63лв., с ПМС № 200/23.0-6.2021г.- на 148.78лв., с ПМС № 451/22.12.2021г.- на 170.00лв. и с ПМС № 147/01.07.2022г.- на 247.00лв. Новият размер се отнася и за пенсиите, отпуснати до момента.

Така през 2017г. И. М. е получавал социална пенсия за инвалидност в размер на 133.08лв., през 2018г.-138.14лв., през 2019г.-146.01лв., през 2020г.-169.96лв., след 01.07.2021г.-163.58лв., след 16.09.2021г.-185.89лв., от 25.12.2021г.-212.50лв., от 01.04.2022г.-221.00лв. и след 01.07.2022г.-321.10лв. В периода от 08.01.2018г. до момента И. М. е дължал в полза на детето си Р. месечна издръжка в един и същ размер от 127.50лв. Имал е доходи надвишаващи задължението за издръжка, но не е предоставял такава в полза на детето Р.. По думите му има още две, по-големи деца, но те живеят в Германия и са на издръжката на майка си. Следователно и за тях не плаща издръжка.

Съгласно разпоредбите на чл. 143, ал. 1 и ал. 2 от СК всеки родител е длъжен съобразно своите възможности и материално състояние да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето. Родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си.

В чл. 140 от СК е посочен редът, по който лицето, което има право на издръжка, може да я търси. На първо място са деца и съпруг, а на второ място-родителите. Щом става въпрос за издръжката на дете, то отговорни по реда са родителите му. В чл. 141 от СК пък е посочен реда, в случай, че задълженият е такъв към няколко лица с право на издръжка. На първо място в реда са посочени децата /и съпругът/, след които са всички останали, включително родителите. Вземането за издръжка е и привилегировано вземане, съгласно чл. 136, ал. 1, т. 5 от ЗЗД. Вярно, че в т. 1 от същата правна норма става въпрос за задължения за разноси, но те са само в производството по обезпечаване, принудителното изпълнение и за искове по чл. 134 и чл. 135 от ЗЗД. Няма ангажирани доказателства от страна на ответника-въззиваем, че разносните, които погасява от получаваната социална пенсия са от такъв характер. Според ал. 4 от чл. 114а от КСО удържки от паричните обезщетения, помощите и пенсиите се извършват в следната поредност: задължения за издръжка, неоснователно изплатени суми за осигурителни плащания, други публични вземания и частни вземания. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 85, ал. 1 и 2 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, че от пенсиите се правят удържки за запори, наложени по реда на ГПК, а вземанията се събират в поредност - задължения за издръжка, неоснователно изплатени суми за пенсии и/или добавки, обезщетения и помощи, други публични вземания и частни вземания. В текста на чл. 446, ал. 1 от ГПК, най-сетне са посочени ограниченията, при които може да се изпълнява върху пенсия, в зависимост от размера ѝ, има ли длъжникът деца, които издържа и колко на брой, но в ал. 3 от ГПК е посочено изрично, че тези ограничения не се отнасят до задълженията за издръжка.

При преглед на цитираните норми от действащото законодателство, съдът достига до извода, че И. М., който получава социална пенсия за инвалидност е могъл и е следвало да дава издръжка на сина си. Като не е давал, се установява другата необходима предпоставка за лишаване на родителя от родителски права-това, че от над 3 години и половина до завеждане на иска, т.е. трайно, не е давал издръжка на сина си Р..

Искът с правно основание чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК е основателен.

Поради несъвпадане на изводите на ВОО с тези в обжалваното решение, последното в частта на иска с правно осн. чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК следва да бъде отменено и искът уважен.

Следва да бъде определен служебно, на осн. чл. 134, т. 2 от СК режим на лични отношения на бащата с детето Р., като последица от уважения иск за лишаване на родителя от родителски права.

Настоящият състав намира, че следва да бъде взето предвид това, че към настоящия момент бащата И. М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ и обективно не би могъл да се изпълнява режим на контакти, защото следва да се приеме, че не е препоръчително детето да бъде водено на свиждания в затвора. Бащата е извършил тежко престъпление и е бил задържан, когато детето Р. е било едва на девет месечна възраст. До момента бащата е в Затвора-Варна и не са осъществявани свиждания. Детето няма спомен и не се познава с биологичния си баща. С „Татко“ се обръща към настоящия съпруг на майка си. Самият М. заявява пред въззивния състав, че не е в интерес на детето да бъде водено за контакти в затвора. Не би могла да се осъществява връзка между тях през различните технически средства за комуникация, щом детето не познава и не възприема И. М. като свой баща. Той е обяснил пред въззивния съд, че ако продължи да работи, му останат още 3 години и 7 месеца до изтърпяване на наложеното му наказание.

За времето, за което на бащата остава да изтърпява наказанието „лишаване от свобода“, не следва да му бъде определен режим на лични отношения;

За времето след изтърпяването на наказанието от бащата „лишаване от свобода“, поради това, че не съществува емоционална връзка, за което субективната причина е противоправното поведение на бащата, следва да бъде определен от съда плавен режим, както следва:

-за първите шест месеца, след излизане на бащата от затвора, всяка първа и трета седмица от месеца от 10.00ч. до 13.00ч. в присъствието на майката

- след изтичането на горепосочения срок- всяка първа и трета седмица от месеца от 10.00ч до 17.00ч в събота, без присъствието на майката.,

Следва да бъде подочено и това, че с оглед характера на производството-спорна съдебна администрация, определеният режим на лични отношения може да бъде изменен в случай, че настъпи трайно установена промяна в обстоятелствата.

Определеният с протоколно определение от 04.05.2018г. по гр.д. № 34/2018г. на ДРС размер на издръжката от 127.50лв. следва да се изплаща от И. М. в полза на детето Р.. Тя обаче обече се явява в размер по-нисък от минималния определен такъв, според разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от СК. Размерът на определената по гр.д. № 34/2018г. на ДРС

дължимата издръжка следва да бъде изменен, като бъде увеличен служебно **от 127.50лв. на 177.50лв.**, на осн. чл. 150 от СК.

С оглед изхода на спора И. М. следва да бъде осъден да заплати на Н. В. разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК за първата инстанция, според уважената част от исковете, като взема предвид, че са предявени два иска, но уважен само единият от тях, в размер на 615.00лв., от които 600.00лв. адвокатско възнаграждение и 15.00лв. заплатена държавна такса за първоинстанционното дело, а за въззивната инстанция сумата на същото основание е в размер на 7.50лв., представляваща заплатена държавна такса или общо **622.50лв.**

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 44/24.03.2022 г., постановено по гр. д. № 1004/2021г. по описа на ВРС, **в частта** в която е отхвърлен предявения от Н. Р. В., ЕГН*****с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, *** срещу И. Р. М., ЕГН ***** с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** иск за лишаване то му от родителски права по отношение на детето Р. И.ов М. ЕГН ***** с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“ *** с правно основание чл. 132, ал. 1, т. 1 от СК.

ОТМЕНЯ решение № 44/24.03.2022 г., постановено по гр. д. № 1004/2021г. по описа на ВРС, **в частта** в която е отхвърлен предявения от Н. Р. В., ЕГН*****с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, *** срещу И. Р. М., ЕГН ***** с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** иск за лишаване то му от родителски права по отношение на детето Р. И.ов М., ЕГН ***** с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“ *** с правно основание чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ЛИШАВА от родителски права И. Р. М., ЕГН ***** с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** по отношение на детето Р. И.ов М. ЕГН ***** с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“ *** по предявения от Н. Р. В., ЕГН*****с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, №12, вх. А, ет. 1, ап 3, иск, понеже без основателна причина трайно не полага грижи за детето си и не му дава издръжка, на осн. чл. 132, т. 2 от СК.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на И. Р. М., ЕГН ***** с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** с детето Р. И.ов М., ЕГН ***** с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“ *** а именно:

За времето, за което на бащата остава да изтърпява наказанието „лишаване от свобода“, не следва да му бъде определен режим на лични отношения ;

За времето след изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“, бащата може да вижда и детето, както следва:

- за първите шест месеца, след излизане на бащата от затвора, всяка първа и трета седмица от месеца, в събота от 10.00ч. до 13.00ч. в присъствието на майката

- след изтичането на този шестмесечен срок- всяка първа и трета седмица от месеца, в събота от 10.00ч до 17.00ч, без присъствието на майката.

ИЗМЕНЯ на основание чл. 150 СК, размера на присъдената с протоколно определение от 04.05.2018г. по гр.д. № 34/2018г. по описа на Районен съд - град Д. издръжка, дължима от И. Р. М., ЕГН ***** с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** в полза на детето Р. И.ов М., ЕГН ***** , чрез неговата майка и законен представител Н. Р. В., ЕГН***** , двамата от гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, *** , като я **увеличава о т 127.50лв. на 177.50лв.**, считано от датата на влизане на решението в сила, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, с падеж до пето число на месеца за който се дължи, до настъпване на

законна причина за нейното изменение или прекратяване.

ОСЪЖДА И. Р. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В.Д., обл. Варна, ул. „А.Г. *** да заплати на Н. Р. В., ЕГН*****,с адрес: гр. Д., обл. Варна, кв. „П.“, ул. „Б.“, №12, вх. А, ет. 1, ап 3, разноси за първата и въззивната инстанция в общ размер на **622.50лв.**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис на страните, по реда на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____